

Arrest

nr. 72 434 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. STESENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qalai Sabs in het district Jalriz van de provincie Maidan/Wardak. Uw vader is Hazara en uw moeder is Qzi!bash. U werkte als schaapherder. Op een dag werd u aangesproken door twee onbekende mannen die u vroegen of u geen ander werk wilde doen. Ze stelden u voor een speciale vest aan te doen en daarmee naar Amerikaanse voertuigen te lopen. U ging hiermee akkoord en werd vervolgens betaald. Bij thuiskomst vertelde u dit aan uw moeder. Ze stuurde u naar de politie waar u uitlegde wat er was gebeurd. De politie zegde u verder te gaan met het hoeden van de schapen en hen in te lichter als u nogmaals werd benaderd door deze twee mannen. Enige tijd later kwamen de twee mannen tegen de politie arresteerde hen. Na tien dagen werden ze echter vrij gelaten, waarop u op uw beurt door hen werd opgepakt en vastgehouden. U kon echter ontsnappen en reisde naar Ghazni. Van hieruit reisde u

naar Iran, waar u zo'n tweetal jaar verbleef. Uit vrees te worden gerepatrieerd naar Afghanistan besloot u Iran te ontvluchten en naar Europa te reizen. U was ongeveer een jaar onderweg. Op 26 oktober 2008 ben in België toegekomen. De volgende dag heeft u een asielaanvraag ingediend. Het Commissariaat-generaal weigerde u op 10 maart 2009 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 juni 2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal. Uw beroep voor de Raad van State werd op 4 juli 2009 verworpen.

Uw asielaanvragen van 3 augustus 2009, 12 oktober 2009 en 23 november 2009 werden niet door de Dienst Vreemdelingenzaken in overweging genomen. Na deel te hebben genomen aan een hongerstaking verklaarde u zich op 30 maart 2011 voor een vijfde keer vluchteling.

Ter ondersteuning van uw vijfde asielaanvraag legt u drie taskara's, een attest van de ambassade, een verklaring en twee foto's neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wezen uw eerste asielaanvraag af omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in het district Jalrez. Als nieuwe elementen in uw vijfde asielaanvraag legt u bovenstaande documenten neer. U brengt inhoudelijk geen wijzigingen aan in uw asielrelaas.

De neergelegde documenten kunnen de initiële appreciatie van het Commissariaat-generaal niet ombuigen. De waarde van de neergelegde documenten voor het staven van uw verklaarde herkomst uit Jalrez wordt immers sterk ondermijnd door zowel de aard van de documenten als de wijze waarop u ze verkreeg.

Zo kunnen noch de taskara's, noch het attest van de ambassade of de foto's getuigen van uw effectieve verblijf in Afghanistan. Van de taskara op uw naam dient de bewijswaarde ernstig in twijfel te worden getrokken. De identiteitskaart werd immers -' in uw afwezigheid opgesteld op basis van de gegevens die uw vader in uw afwezigheid over u zou hebben aangebracht. ('CGVS pagina). Deze vaststelling komt de waarheidsgetrouwheid van de opgenomen gegevens allerminst ten goede. Dat u zich eveneens tegenstrijdig uitlaat over het al dan niet bezit van een taskara voor het voorgelegde exemplaar schenkt evenmin enig vertrouwen: waar u nu zegt dat u vroeger een taskara in uw bezit had verklaarde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag nog dat u nooit een taskara bezat (CGVS p.3,4). De authenticatie van de taskara door de Afghaanse ambassade doet derhalve niet ter zake daar niet de authenticiteit van het document op zich - maar wel de bewijswaarde van de opgenomen gegevens in vraag wordt gesteld (CGVS p.5). Wat betreft de voorgelegde foto's is het merkwaardig dat waar u het nemen van beide foto's slechts een week in de tijd van elkaar scheidt. u op de ene foto een stuk ouder ikt dan op de andere (CGVS p.4). Bovendien geven deze foto's geen uitsluitsel over de plaats waar of onder welke omstandigheden deze werden genomen Tenslotte dient ook de bewijskracht van het enige document dat zich wel uitspreekt over uw aanwezigheid in Jalrez in vraag worden gesteld. Uit uw verklaring blijkt immers dat het document op vraag van uw oom werd opgesteld (CGVS p3). Dat een nauw familielid de ouderen van uw regio vaagt om uw verblijf in Jalrez en uw asielrelaas te bevestigen schaadt sterk het geloof van het onafhankelijk karakter van de neergeschreven verklaring en ondergraaft bijgevolg de bewijswaarde van het document:

De twijfel die bij uw eerste asielaanvraag geformuleerd werd aangaande uw verblijf 'n Afghanistan heeft u door het voorleggen van bovenstaande documenten geenszins kunnen weerleggen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de Zin van de Vluchtelingenconventie. geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te raken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststellingen dat u niet als vluchteling in de zin van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en voert hij aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed. Volgens verzoeker blijkt geenszins dat er een afweging is gemaakt tussen de belangen van de staat en de belangen van verzoeker. Verzoeker somt eveneens de volgende schendingen op: de rechtspraak van de Raad van State (arrest nummer 26933 van 25 september 1986), van het artikel 8 *juncto* artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991)

Verzoeker verwijst vervolgens naar de bestreden beslissing en naar de nieuwe documenten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn huidige asielaanvraag. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat deze nieuwe documenten niet aantonen dat verzoeker effectief heeft verbleven in de Afghanistan en dat de bewijswaarde ervan in twijfel dient te worden getrokken gelet op de wijze waarop verzoeker ze verkreeg.

Verzoeker merkt op dat er evenwel niet wordt getwijfeld aan de bewijswaarde van deze documenten. Verzoeker citeert een onderdeel van de bestreden beslissing dat stelt: *"(...) de authenticatie van de taskara door de Afghaanse ambassade doet niet ter zake, daar niet de authenticiteit op zich, maar wel de bewijswaarde van de opgenomen gegevens in vraag wordt gesteld. (...)"*

Verzoeker bekritiseert deze redenering en argumenteert dat wel mag aangenomen worden dat wanneer een overheid, via haar ambassade stelt dat een stuk authentiek en waarheidsgetrouw is, dit effectief zo is. Hij wijst er bijkomend op dat hij de *taskara's* van zijn ouders heeft voorgelegd wat des te meer zijn nationaliteit bevestigt. Verzoeker vraagt zich dan ook af welke documenten hij dan wel zou moeten voorleggen en hoe hij ze dan wel zou moeten bekomen aangezien hij zich niet kan wenden tot de ambassade en hij ook niet terug kan keren naar zijn land van herkomst. Zoals reeds verklaart merkt verzoeker wederom op dat zijn oorspronkelijke *taskara* verbrand werd in zijn huis en dit zeker geen tegenstrijdigheid is.

Aangaande de foto's oordeelde de commissaris-generaal dat deze geen bewijs zijn van diens verblijf aangezien hij op de ene foto ouder lijkt dan op de andere. Dit gaat volgens verzoeker te kort door de bocht. En hij merkt bovendien op dat verzoeker in de voorgaande interviews moeiteloos de omliggende dorpen kon weergeven en de vragen kon beantwoorden over zijn dorp. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen geloofwaardig en plausibel zijn en hij verwijst tevens naar de theorie van het voordeel van de twijfel.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker er op dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn Afghaanse afkomst, doch enkel stelt geen concreet beeld te hebben.

Verzoeker verwijst naar het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en naar de definitie van het begrip 'ernstige schade' dat bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verwijst naar de Memorie van Toelichting bij de wet waaruit blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu. Het begrip 'willekeurig geweld' verwijst volgens verzoeker verder op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verzoeker wijst erop dat er een lijst van onveilig gebieden is opgesteld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van september 2010 en waaruit blijkt dat de provincie Maidan/Wardak in zijn geheel onveilig is.

Verzoeker wijst er ten overvloede op dat het aantal veiligheidsincidenten nog is toegenomen in de provincie Wardak. Verzoeker verwijst naar een presentatie over Afghanistan van januari 2009 van een *senior protection officer* van het UNHCR die stelde dat kinderen heel erg kwetsbaar zijn voor de verschillende aspecten van de langdurige onstabiliteit in Afghanistan en dat zelf wanneer kinderen door hun ouders of familieleden zijn vergezeld zij bij terugkeer in Afghanistan kunnen gescheiden worden van hun families.

Het Afghaanse consulaat in Nederland zou eveneens in een brief van 5 november 2008 bevestigd hebben dat Afghanistan tegen een gedwongen terugkeer is, nu er onvoldoende faciliteiten zijn voor opvang en geen garanties voor een aanvaardbaar bestaan zijn voor terugkerende vluchtelingen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de subsidiaire bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst en niet ten opzichte van het land waar verzoeker volgens de commissaris-generaal zou hebben verbleven. Verzoeker citeert een onderdeel van een arrest van de Raad van 5 november 2010 en concludeert dat de commissaris-generaal een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, dewelke disproportioneel is en minstens het voordeel van de twijfel had dienen te worden verleend aan verzoeker en hij stelt verder dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed.

Tot slot stelt verzoeker dat de motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding zijn met het gestelde doel en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verder orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens zoals blijkt uit het EVRM. Verzoeker herhaalt wederom dat er geen passende belangafweging werd gemaakt door de commissaris-generaal en dat er geen enkele feitelijke omstandigheid in overweging is genomen. Hij verwijst wederom naar de uniforme informatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alarmerend is en hij argumenteert dat hij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van gewelddaden. Dit druist volgens verzoeker in tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder van het artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt verder dat hij zijn land is ontvlucht uit vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1 van de Conventie van Genève.

Verzoeker vraagt dan ook om de bestreden beslissing te hervormen en vervolgens opnieuw rechtdoende hem te erkennen als vluchteling, hetzij hem de subsidiaire beschermingsstatuut te verlenen.

2.3. Gelet op de inhoudelijke overlapping van de beide middelen behandelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze middelen samen.

2.4. Verzoeker klaagt de schending aan van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel.

Artikel 14 van het EVRM kan enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in het verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat in overeenstemming met deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G.

GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343). Verzoeker toont echter niet aan dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 juni 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Dari machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Wat betreft de aangevoerde schending van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 25 september 1986 met arrestnummer 26933, wijst de Raad er op dat daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, de Raad er een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoeker kan de schending van het voormelde arrest niet dienstig aanvoeren.

2.5. Verzoeker legt in het kader van zijn huidige en vijfde asielaanvraag nieuwe documenten neer, met name drie *taskara's*, een attest van de ambassade, een verklaring en een foto. Verzoeker licht toe dat hij deze documenten voorlegt omdat de commissaris-generaal twijfelde aan zijn afkomst uit Afghanistan en dat hij op basis van deze documenten wil aantonen dat hij wel degelijk afkomstig is uit Qala Sabz (Maiden Wardak). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt de commissaris-generaal op 10 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam en deze beslissing werd op 8 juni 2009 door de Raad bevestigd. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen op 14 juli 2009. In het kader van de behandeling van zijn eerste asielaanvraag stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn verblijf in de provincie Maidan/Wardak niet geloofwaardig is.

De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag neerlegt hebben betrekking op een element dat reeds van gezag van gewijsde geniet. Het gezag van gewijsde van dat arrest omvat de vaststelling dat aan het beweerde verblijf in Afghanistan van de verzoekende partij geen geloof kon worden gehecht, waardoor ook de commissaris-generaal van oordeel was dat het niet mogelijk was om een correcte inschatting te maken van de door de verzoekende partij ingeroepen vrees vervolging en nood aan bescherming. De ongeloofwaardigheid hiervan werd vastgesteld doordat de verzoekende partij blijk gaf van een gebrekkige kennis van de personaliteiten en gebeurtenissen in zijn land van herkomst, in het bijzonder de provincie Maidan. De Raad stelde vast dat de verzoekende partij er niet in slaagde de belangrijke gebeurtenissen uit zijn persoonlijk leven op een geloofwaardige wijze in een Afghaanse context te plaatsen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe

elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De inhoudelijke kritiek van de verzoekende partij op de bevindingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen –die trouwens van louter theoretische aard is en niet toegepast wordt op het concrete geval- wordt om deze reden niet behandeld. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de vijfde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Als nieuwe documenten legt verzoeker drie *taskara's*, een attest van de ambassade, een verklaring en twee foto's neer in het kader van zijn vijfde asielaanvraag. De commissaris-generaal stelde het volgende aangaande deze documenten in de bestreden beslissing:

"(...)

Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbewistingen wezen uw eerste asielaanvraag af omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in het district Jalrez. Als nieuwe elementen in uw vijfde asielaanvraag legt u bovenstaande documenten neer. U brengt inhoudelijk geen wijzigingen aan in uw asielrelaas. De neergelegde documenten kunnen de initiële appreciatie van het Commissariaat-generaal niet ombuigen. De waarde van de neergelegde documenten voor het staven van uw verklaarde herkomst uit Jalrez wordt immers sterk ondermijnd door zowel de aard van de documenten als de wijze waarop u ze verkreeg.

Zo kunnen noch de taskara's, noch het attest van de ambassade of de foto's getuigen van uw effectieve verblijf in Afghanistan. Van de taskara op uw naam dient de bewijswaarde ernstig in twijfel te worden getrokken. De identiteitskaart werd immers -' in uw afwezigheid opgesteld op basis van de gegevens die uw vader in uw afwezigheid over u zou hebben aangebracht . ('CGVS pagina). Deze vaststelling komt de waarheidsgetrouwheid van de opgenomen gegevens allerminst ten goede. Dat u zich eveneens tegenstrijdig uitlaat over het al dan niet bezit van een taskara voor het voorgelegde exemplaar schenkt evenmin enig vertrouwen: waar u nu zegt dat u vroeger een taskara in uw bezit had verklaarde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag nog dat u nooit een taskara bezat (CGVS p.3,4). De authenticatie van de taskara door de Afghaanse ambassade doet derhalve niet ter zake daar niet de authenticiteit van het document op zich - maar wel de bewijswaarde van de opgenomen gegevens in vraag wordt gesteld (CGVS p.5). Wat betreft de voorgelegde foto's is het merkwaardig dat waar u het nemen van beide foto's slechts een week in de tijd van elkaar scheidt. u op de ene foto een stuk ouder lijkt dan op de andere (CGVS p.4). Bovendien geven deze foto's geen uitsluitsel over de plaats waar of onder welke omstandigheden deze werden genomen Tenslotte dient ook de bewijskracht van het enige document dat zich wel uitspreekt over uw aanwezigheid in Jalrez in vraag worden gesteld. Uit uw verklaring blijkt immers dat het document op vraag van uw oom werd opgesteld (CGVS p3). Dat een nauw familielid de ouderen van uw regio vaagt om uw verblijf in Jalrez en uw asielrelaas te bevestigen schaadt sterk het geloof van het onafhankelijk karakter van de neergeschreven verklaring en ondergraaft bijgevolg de bewijswaarde van het document:

De twijfel die bij uw eerste asielaanvraag geformuleerd werd aangaande uw verblijf in Afghanistan heeft u door het voorleggen van bovenstaande documenten geenszins kunnen weerleggen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

(...)"

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wat de aangebrachte nationaliteitsattesten en geboorteakte, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel betreft, merkt de Raad op dat het van algemene bekendheid is dat ten gevolge van de decennialange burgeroorlogen die het land teisterden, de plaatselijke registers van burgerlijke stand gedurende jaren niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. De Afghaanse ambassade in Brussel heeft dit overigens zelf al, naar aanleiding van de afgifte van paspoorten en/of andere identiteitsstukken in diverse dossiers die aanhangig waren bij de Raad bevestigd.

In dezelfde zin verklaarde verzoeker bovendien zelf dat de *taskara* werd opgesteld op basis van door zijn vader in zijn afwezigheid aangebrachte gegevens over verzoeker. Bovendien verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag dat hij nooit een *taskara* in zijn bezit heeft gehad, terwijl hij nu verklaart dat zijn *taskara* verbrandde in zijn huis. Verzoeker argumenteert dat dit geen tegenstrijdigheid is, doch mist dit argument feitelijke grondslag gelet op de stukken uit het administratief dossier die dit wel bevestigen. Mede gelet op deze tegenstrijdigheid ondergraven alle voormelde elementen de bewijswaarde van het document. Terecht stelt de bestreden beslissing: *“De authenticatie van de taskara door de Afghaanse ambassade doet derhalve niet ter zake daar niet de authenticiteit van het document op zich - maar wel de bewijswaarde van de opgenomen gegevens in vraag wordt gesteld (CGVS p.5).”*

Wat betreft de neergelegde foto's merkt de Raad op dat daargelaten de vraag of verzoeker nu effectief ouder is op de ene foto of niet, deze foto's geenszins kunnen worden aangewend ter staving van het verblijf van verzoeker in het district Jalrez. Wat de door verzoeker bijgebrachte foto's betreffen meent de Raad dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De Raad wijst er bijkomend op dat de neergelegde stukken eveneens geen enkel bewijs zijn van zijn effectieve verblijf in Afghanistan.

De Raad dient er toch op te wijzen dat de verzoeker geen enkele feitelijke wijziging aanbrengt in het kader van deze huidige asielaanvraag met betrekking tot zijn eerste aanvraag en hij maakt evenmin melding van een nieuwe vrees voor vervolging of een nieuwe bedreiging die na het definitieve afsluiten van zijn eerste aanvraag zou gerezen zijn. Het arrest 8 juni 2009 van de Raad besloot tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde verblijf in de provincie Maidan in de jaren voor zijn vertrek op basis van een manifeste gebrekkige kennis van verzoeker van zijn beweerde feitelijke herkomst uit het district Jalrez. De Raad stelt vast dat de neergelegde stukken niet bij machte zijn om de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde feitelijke herkomst te herstellen, daar deze geen enkele aanwijzingen bevatten over de verblijfplaatsen die verzoeker zou hebben gehad in zijn land van herkomst voor zijn vertrek naar België.

De Raad stelt vast dat de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden herkomst uit Maidan en het district Jalrez gehandhaafd blijft. Doordat verzoeker zijn asielrelaas situeert in een fictieve verblijfplaats kan ook aan dit asielrelaas geen geloof gehecht worden.

2.4. Wat betreft de aanvraag tot subsidiaire beschermingsstatus stelt de commissaris-generaal terecht in zijn nota dat een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaat, maar dat er enig verband moet zijn met zijn persoon ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen moet er met de feitelijke toestand rekening worden gehouden, hetgeen betekent de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Degene die geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst verschaft, maakt zelf het bewijs

van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk. De subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend. Het feit dat verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist is geen reden om verzoeker de subsidiaire bescherming op grond van het artikel 48/4, §2, c) toe te kennen. De subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend. De verwijzing van de verzoekende partij naar het document van september 2010 *“Het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, regio’s subsidiaire bescherming”* is om die reden niet dienstig.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS